

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 219.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364983428608/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

ellers havde været gunstige, kunde hun godt ha blevet til en stenstøtte med det samme.

»Uh,« snærrede Emilie, »nu synes jeg snart ikke, du skulde lade så jomfrunalsk længere. Jeg ved virkelig alt, hvad jeg behøver at vide. Der gives heldigvis bøger.«

»Bøger — romaner!«

»Pyh nej! Lægebøger. Jeg har fået mig en. Jeg vil ikke være nogen gåsemås, som fru Therkelsen siger.«

»Har du købt den bog her!«

Den, som Charlotte selv i al hemmelighed havde studeret, var købt i København.

»Nej, vel har jeg ej! Jeg så den i et vindu i Storekøbing, og så købte jeg den.«

Charlotte turde ikke sige mer. Også hun vidste alt det fornødne, men hun undså sig da rigtignok ved det, heldigvis! Det var det forfærdelige ved Emilie, at hun manglede indseelse. Gud, hvis hun ikke snart blev forlovet og gift! Charlotte vilde ha ofret sin boghandler for hendes skyld, hvis det var kommet til den yderlighed, skønt hendes egen og andres erotik og den hemmelige bog med billederne havde gjort hende giftfærdig.

Hjemme hos Linds var der senere en mindre hyggelig scene mellem moeren og Emilie.

Ja vist havde hun gratuleret! Troede nogen måske, at det var hende en fornøjelse! Ganske vist havde hun ikke fået kort, det var der ingen, der havde, men når to mennesker går ned ad gaden med hinanden under armen, så er det kort nok. Hun satte megen pris på hr. Horslev, og Katrine var nu sød. Hun kunde sagtens, for resten, hun fik straks den, hun vilde ha. Jo, Emilie vidste meget godt, hvad folk sa om dem, og det var naturligvis sandt, men hvad, nu skulde de jo giftes, så det gjorde da ikke noget!

Disse ord lød virkelig i den Lindske dagligstue, de påhørtes af Oehlenschläger, Hertz o. s. v., af Exners bønder,

Weyses romancer og Erik Bøghs viser, og af de samtlige værker i bogskabet.

Emilie var kendelig forhærdet. Burde hun ikke sendes ud som ung pige i en præstegård, hvor der var meget opsyn, mange guds ord og liden mad, så at hun — med de røde kinder — kunde komme artig og æterisk tilbage?

Nej. Ti en ung pige, der tænker så modent, hun siger en skønne dag pludselig ja til en frier, når hun føler på sig selv, at tiden er inde; nu forelå Bjerregård som frier; Emilie måtte blive hjemme, hun ordnede sig nok. Fru Lind så fortrøstningsfuldt på sagerne, nu da der var ud-sigt til, at byen kunde blive af med det skadelige individ, Hørslev.

«For resten,» tilføjede Emilie, der blev dristigere, over det at hun ikke fik skænd, «for resten ender det nok med, at jeg tar Bjerregård, det gør det såmænd nok.»

— — —